

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PRÁVNÍ

MOCI dne 14. 1. 2007

Český telekomunikační úřad
Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 17. 1. 07 *Klecharová*

Praha 9. února 2007

Čj. 64 332/2006-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu doručeného dne 14. 11. 2006 spol. **Czech On Line a.s.**, se sídlem U nákladového nádraží 8, 130 00 Praha 3 (dále též „odpůrce“), podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „ČTÚ“), ze dne 27.10. 2006, čj. 31 621/2006-606/X.vyř., o návrhu společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. do 30. 6. 2006 spol. ČESKÝ TELECOM, a.s. (dále též „navrhovatel“), ve věci sporu o změně Smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 23. 6. 2005 – platební podmínky pro objednávku PROVIDE a po projednání v rozkladové komisi Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu I. stupně ruší a řízení se zastavuje.
- II. Nárok na náhradu nákladů řízení se ani jednomu z účastníků řízení nepřiznává

Odůvodnění:

Dnem 26. 5. 2006 bylo zahájeno správním orgánem I. stupně správní řízení na základě navrhovatelem doručeného ČTÚ návrhu. Navrhovatel se ve svém návrhu na zahájení správního řízení domáhal zrušení bodu č. 2.8 Přílohy 12 Smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 23. 6. 2005 (dále též „Smlouva“). Navrhovatel dále

vedl, že v době uzavření Smlouvy se účastníci řízení dohodli na jednorázových cenách za poskytnutí plného přístupu k účastnickému vedení (dále též „PPV“) a sdíleného přístupu k účastnickému vedení (dále též „SPV“) na základě objednávky PROVIDE a následně pak do Smlouvy včlenili i způsob placení. Navrhovatel umožnil odpůrci rozprostřít jednorázové platby do delšího časového období. V současné době však mají účastníci řízení dohodnuté ceny na podstatně nižší úrovni než ceny, pro které byl uvedený způsob placení určen, čímž, dle navrhovatele, ztrácí původní způsob splácení smysl. Navrhovatele zásadně nesouhlasí s požadavkem odpůrce na dodržení původního ujednání, na základě kterého pak může odpůrce svým uživatelům účtovat nižší měsíční ceny než navrhovatel. Na podporu svých tvrzení navrhovatel k podání přiložil kopii zápisu č. 72 z jednání uskutečněného mezi účastníky dne 20. 4. 2006 a kopii zápisu č. 73 z korespondenčního jednání uskutečněného mezi účastníky dne 17. 5. 2006. Závěrem navrhuje vydat rozhodnutí, kterým se bod 2.8 Přílohy 12 Smlouvy zrušuje a odpůrci se ukládá povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 10.000,- Kč do tří dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí.

Na výzvu správního orgánu navrhovatel dne 9. 6. 2006 doplnil svůj návrh na zahájení správního řízení. Uvedl, že předmět sporu jasně definoval a spatřuje jej v úhradě ceny za služby na základě objednávky PROVIDE ve formě splátek, když pro splátkový kalendář odpadl důvod, protože byla cena za PROVIDE výrazně snížena. Navrhovatel dále zdůrazňuje, že v později uzavřených smlouvách o zpřístupnění s některými dalšími operátory, již nebyl splátkový kalendář sjednán. Odpůrce pak získává neopodstatněnou výhodu, což může vést k cenové diskriminaci a zvýhodnění odpůrce oproti subjektům, které výhodu splátkového kalendáře nemají. Takovéto jednání odpůrce považuje navrhovatel za zakázané, jak zákonem o elektronických komunikacích, tak rozhodnutím ČTÚ č. REM/11/04.2006-4 ze dne 11. 4. 2006. Navrhovatel proto nemůže postupovat pouze podle obchodního zákoníku, a proto se obrací na ČTÚ, aby rozhodl, protože jsou podle navrhovatele naplněny požadavky § 127 odst.1 zákona o elektronických komunikacích. Spor je jasně deklarovaný mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost. Jedná se o povinnost uloženou zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě - povinnost zpřístupnění metalického účastnického vedení uložené rozhodnutím ČTÚ – č. REM/11/04.20069-4. Závěrem doplnění návrhu na zahájení správního řízení zopakoval petit uvedený v původním podání z 23. 6. 2006.

Odpůrce se k zahájenému správnímu řízení vyjádřil dne 21. 6. 2006. Uvedl, že se nejedná o bod 2.8 přílohy 12 předmětné smlouvy, ale že se jedná o bod 2.7, jehož znění uvedl. Odpůrce nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že mu navrhovatel vyšel vstříc, když do

Smlouvy včlenil bod 2.7 Přílohy 12 Smlouvy, neboť toto ustanovení bylo uvedeno v platné referenční nabídce zpřístupnění, tudíž se toto ustanovení se do Smlouvy dostalo na základě iniciativy navrhovatele. Odpůrce dále nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že splátkový režim představuje nadstandardní vylepšení služby zpřístupnění a uvádí, že i kdyby se strany dohodly na snížení cen, není zde žádný důvod, proč uvedený splátkový režim rušit. Rovněž uvádí, že svým účastníkům neposkytuje lepší ceny než navrhovatel. Závěrem odpůrce uvedl, že podle jeho názoru nebylo naplněno ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích, protože spor se musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Takovou povinností je zpřístupnění místního vedení navrhovatelem a uložení povinnosti navrhovateli na základě analýzy příslušného trhu. K cenové regulaci uvedl odpůrce, že navrhovatel je povinen stanovit ceny za zpřístupnění tak, aby nepřekračovaly stanovené maximální ceny. Navrhovateli však nebyly uloženy žádné povinnosti týkající se postupu při placení těchto cen, a proto patří způsob placení do vzájemných ujednání smluvních stran při respektování smluvní volnosti. Na základě uvedeného odpůrce žádá, aby ČTÚ návrh navrhovatele zamítl.

Navrhovatel se k podání odpůrce vyjádřil dne 22. 6. 2006. Uvádí, že trvá na všech svých tvrzeních a důkazech, které správnímu orgánu předložil. K otázce možné diskriminace navrhovatel uvedl, že by tuto otázku měl správní orgán zkoumat z úřední povinnosti a za tím účelem si zajistit důkazy i v rámci sporného řízení správního dle zásady vyšetřovací zakotvené v § 50 odst. 3 správního řádu. Jako důkaz navrhuje všechny předmětné smlouvy o zpřístupnění, které jsou správnímu orgánu známy z úřední povinnosti a kterými disponuje. Navrhovatel dále uvádí, že v důsledku splátkového kalendáře dochází podle něj k zvýhodnění odpůrce a že diskriminace nemůže být jediným kritériem, podle kterého je třeba požadavek navrhovatele hodnotit. Navrhovatel si vzhledem i k cenově regulačním změnám nepřeje poskytovat splátkový kalendář a navíc na splátkový kalendář nemá odpůrce nárok podle žádného právního předpisu.

Dne 13. 7. 2006 znovu uvedl odpůrce ve svém vyjádření, že postupné splácení ceny (bod 2.7 Přílohy 12 Smlouvy) vycházelo z referenční nabídky navrhovatele. Dále odpůrce uvádí, že ke snížení cen za služby na základě objednávky PROVIDE došlo od 1. 7. 2006. Nové stanovení ceny služby PROVIDE v souladu s rozhodnutím o ceně CEN/11/04.2005-25 není důvodem pro vypuštění ustanovení o splátkovém kalendáři, protože předmětné ustanovení není žádným způsobem vázáno na výši ceny. Rozhodnutí o ceně stanoví pouze maximální ceny, ale nevylučuje možnost, aby si strany sjednaly způsob placení např. ve splátkách. Pokud navrhovatel předpokládal, že splátkový režim bude poskytovat pouze

omezeně, např. po omezenou dobu, měl si toto ošetřit smluvně. Pokud navrhovatel jiným společností splátkový režim již nenabízí, tak se pak jedná o diskriminační jednání navrhovatele. Závěrem odpůrce prohlašuje, že trvá na všech svých tvrzeních uvedených ve vyjádření z 21. 6. 2006 a žádá správní orgán o zamítnutí předmětného návrhu jako nedůvodného.

Navrhovatel ve svém písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2006 trvá na všech svých tvrzeních a důkazech, které v rámci tohoto správního řízení předložil. S odpůrcem souhlasí pouze v otázce chybného označení sporného bodu Smlouvy, který požaduje vypustit, přičemž uvádí, že správně se jedná o bod 2.7 Přílohy 12 Smlouvy. Zařazením předmětného odstavce do referenční nabídky zpřístupnění, resp. do konkrétních smluv o zpřístupnění, vyšel navrhovatel vstříc nejen odpůrci, ale všem v té době osloveným podnikatelům. Na rozdíl od odpůrce považuje navrhovatel splátkový kalendář za nadstandardní platební podmínky, a to ve vztahu ke standardně uplatňovaným platebním podmínkám u ostatních služeb, které mají účastníci správního řízení sjednány. Navrhovatel odmítá tvrzení odpůrce, že podmínky poskytování služeb zpřístupnění, ani ceny za službu zpřístupnění, nebyly nijak změněny, ani jejich změna nebyla dosud navrhovateli navržena. Ceny za metalické účastnické vedení, které byly formou veřejné diskuse připravovány ze strany správního orgánu a nakonec vydány rozhodnutím o ceně CEN/11/04.2006-25 ze dne 26. 4. 2006, byly pro objednávku PROVIDE dvakrát nižší, než byly ceny uvedené ve Smlouvě. Do konce února 2006 účtoval navrhovatel odpůrci ceny nižší než maximální dle cenového rozhodnutí ČTÚ č. 03/PRÓP/2005. Dne 6. 2. 2006 zaslal navrhovatel odpůrci návrh nových cen (3.037,- Kč za SPV a 2.661,- Kč za PPV na základě objednávky PROVIDE) s platností od 1. 3. 2006 do vydání nového rozhodnutí o ceně. Odpůrce tuto nabídku však neakceptoval a vyjednávat o nových cenách odmítl. Na podporu svých tvrzení doložil navrhovatel jako důkaz kopii e-mailu ze dne 6. 2. 2006 včetně Přílohy č. 7 Smlouvy – Ceny.

Za účelové dále navrhovatel považuje tvrzení odpůrce, že když odstavec o splátkovém kalendáři je v referenční nabídce (verzi 3), jsou argumenty navrhovatele na zrušení splátkového kalendáře irelevantní. Referenční nabídka není tak často aktualizována a ve verzi 4 referenční nabídky (od 1. 7. 2006) již není splátkový kalendář nabízen, o čemž byl odpůrce včas informován (doloženo výňatkem verzí 3 a 4 referenčních nabídek zpřístupnění).

Navrhovatel nesouhlasí s tvrzením odpůrce, že nebylo naplněno ustanovení § 127 zákona o elektronických komunikacích, protože právě omezená smluvní volnost

navrhovatele způsobená zákonem o elektronických komunikacích spolu s povinnostmi uloženými tímto zákonem zmíněné ustanovení naplňuje. Při standardním smluvním vztahu by navrhovatel mohl ustanovení smlouvy, která mu již nevyhovují, změnit, a při nesouhlasu se změnou smlouvy i smlouvu vypovědět. Protože se však nejedná o běžný obchodní vztah, je zde veřejnoprávní prvek, kdy povinnost poskytovat předmětnou službu navrhovateli ukládá zákon o elektronických komunikacích, je navrhovateli možnost výpovědi smlouvy odepřena. Splátkový režim byl v době podepsání smlouvy dohodnut právě proto, aby odpůrce mohl platit pouze 5.018,- Kč (v případě SPV) v době vystavení faktury a zbylých 5.017,- Kč následně v 60 měsíčních splátkách. Jestliže nynější cena je již hluboko pod původní okamžitou platbou 5.018,- Kč, a to 3.037,- Kč, pak důvod ke splátkovému kalendáři pominul, a proto zahájil navrhovatel jednání s odpůrcem o změně smlouvy, týkající se platebních podmínek za SPV a PPV. Odpůrce na toto vyjednávání odmítl přistoupit, tím má neoprávněnou konkurenční výhodu proti ostatním podnikatelům (klientům) a navrhovatel nemůže všem klientům poskytovat předmětné služby na nediskriminační bázi. V současné době dostává navrhovatel za objednávku služby SPV od odpůrce v době splatnosti faktury 1.519,- Kč a zbylých 1.518,- Kč v 60 měsíčních splátkách po 26,33 Kč. To dle propočtů navrhovatele odpovídá situaci, jakoby odpůrce za uvedenou službu platil o 16,5 % méně než ostatní klienti této služby, v tom navrhovatel spatřuje neoprávněně získanou konkurenční výhodu odpůrce. Dohoda o platební podmínce je, podle navrhovatele, plně na vyjednávání smluvních stran a po razantním poklesu cen za služby na základě objednávky PROVIDE se navrhovatel rozhodl splátkový režim svým odběratelům nadále neposkytovat. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nemá dále vůli poskytovat odpůrci předmětnou službu za cenu hrazenou ve splátkách, a protože není možné se bez intervence správního orgánu dohodnout, využil navrhovatel svého práva postupem v souladu s § 127 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel je přesvědčen, že zmíněné ustanovení dává správnímu orgánu jednoznačnou kompetenci takový spor řešit. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhovatel žádá správní orgán, aby ve správním řízení vydal rozhodnutí, jímž se bod 2.7 Přílohy 12 Smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení se ze dne 23. 6. 2006 účastníků řízení zrušuje a odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 10.000,- Kč do tří dnů od nabytí právní moci takového rozhodnutí.

Odpůrce se dne 28. 7. 2006 vyjádřil k dopisu navrhovatele a opětovně uvedl, že bod 2.7 Přílohy 12 Smlouvy - postupné splácení ceny za služby na základě objednávky PROVIDE odpůrcem byl ve smlouvě o zpřístupnění uveden na základě platné referenční nabídky navrhovatele, proto považuje za nepodstatné tvrzení navrhovatele, že v platebních

podmínkách jiných služeb poskytovaných mezi účastníky tohoto řízení ustanovení o postupném splácení některých cen není, a proto je třeba považovat toto ustanovení za nadstandardní.

Ohledně výše cen odpůrce uvádí, že navrhovatel s odpůrcem nezahájil žádné jednání o úpravě Smlouvy, přičemž uvedený e-mail nelze dle odpůrce považovat v souladu se Smlouvou za žádost o zahájení jednání o změně smlouvy. Odpůrce však nechtěl o nových cenách jednat s odkazem na připravovanou referenční nabídku zpřístupnění a nové ceny byly sjednány až z iniciativy odpůrce korespondenčně (viz zápis č. 78 ze dne 28. 6. 2006) s účinností od 1. 7. 2006, neboť navrhovatel nepřipustil dřívější aplikaci, přesto že uvedené rozhodnutí o ceně toto umožňovalo. Odpůrce nesouhlasí ani s tvrzením navrhovatele, že sjednaný splátkový režim přesahuje rámec spravedlivých obchodních vztahů a že navrhovatel nemá možnost vypovědět smlouvu o zpřístupnění. Samotná smlouva obsahuje příslušná ustanovení o možnosti smlouvu vypovědět, a ani zákon o elektronických komunikacích neukládá, podle jeho názoru, povinnost poskytovat služby zpřístupnění, ale povinnost vydat referenční nabídku zpřístupnění, přičemž povinnost poskytovat zpřístupnění může uložit správní orgán na základě analýzy příslušného trhu. Navrhovatel pak dle odpůrce uvádí nesprávné údaje o výši cen za služby poskytované na základě objednávky PROVIDE. Ve smlouvě o zpřístupnění prý byla sjednána cena 4.616,- Kč pro PPV, 4.705,- Kč pro SPV, přičemž od 1. 7. 2006 platí cena 2.323,- Kč pro PPV a 2.437,- Kč pro SPV. Odpůrce pak opětovně uvádí, že splátkový režim navrhovatel řádně nabízel, proto odpůrce nesouhlasí s tím, že neoprávněně získal konkurenční výhodu, a to ani podle navrhovatele ve výši 16,5 %.

Závěrem odpůrce žádá správní orgán, aby návrh jako nedůvodný zamítl, neboť navrhovatel zcela zjevně zneužívá svého postavení, jako jediného subjektu poskytujícího služby zpřístupnění, a to z titulu vlastníka více než 98 % všech účastnických vedení v České republice.

Správní orgán následně po řádném posouzení všech podkladů řízení a zejména relevantních právních předpisů dospěl k závěru, že navrhovatel se svým petitem domáhá přímého zásahu do uzavřené smlouvy, tedy nahrazení projevu vůle stran, přičemž k takovému zásahu však ČTÚ nemá zákonné zmocnění a ve správním řízení tudíž nelze rozhodnout žádným z postupů uvedených v § 141 odst. 7 správního řádu. Z tohoto důvodu proto správní orgán dne 16. 8. 2006 vyzval navrhovatele k odstranění vad uvedeného podání změnou petitu tak, aby bylo požadováno po správním orgánu uložení konkrétní povinnosti,

nikoli přímý zásah do smluvní volnosti stran, a to vydáním rozhodnutí o zrušení určitého smluvního ujednání. Proto navrhovatel dopisem ze dne 23. 8. 2006 upravil petit tak, že požádal správní orgán o vydání rozhodnutí ukládající odpůrci povinnost do třiceti dnů od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí uzavřít s navrhovatelem dodatek ke Smlouvě o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 23. 6. 2005, kterým se změnil způsob účtování služby PROVIDE tak, že splátkový kalendář se zruší a nahradí se jednorázovou platbou.

Odpůrce se k úpravě petitu navrhovatele vyjádřil dne 5. 9. 2006 formou elektronického podání doplněného písemně dopisem doručeným správnímu orgánu dne 6. 9. 2006, v němž trvá na svých předchozích vyjádřeních a uvádí, že nevidí žádný důvod pro vypuštění bodu 2.7 Přílohy 12 Smlouvy a žádá správní orgán, aby návrh jako nedůvodný zamítl.

Dne 27. 9. 2006 se seznámil se spisovým materiálem pověřený zástupce navrhovatele, který na místě do protokolu uvedl, že navrhovatel trvá na tom, že sjednaný splátkový režim přesahuje rámec spravedlivých obchodních vztahů a že žádá správní orgán, aby vyhověl jeho návrhu v plném rozsahu. Pro doplnění do protokolu uvedl, že v současné době, po ukončení smluvních jednání s GTS NOVERA a.s., se kterou je uzavírána nová smlouva o zpřístupnění, bude odpůrce jediným operátorem, který bude mít na předmětnou službu splátkový kalendář. Oproti ostatním operátorům, se kterými má navrhovatel uzavřeny smlouvy o zpřístupnění, tak bude odpůrce v obchodní výhodě.

Dne 27. 10. 2006 bylo vydáno ČTÚ rozhodnutí s čj. 31 621/2006-606/X.vyř., kterým se návrhu navrhovatele vyhovuje a odpůrce je povinen do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uzavřít s navrhovatelem dodatek ke Smlouvě o zpřístupnění metalického účastnického vedení ze dne 23. 6. 2005, kterým se změnil způsob účtování služeb poskytnutých na základě PROVIDE tak, že splátkový kalendář se zruší a nahradí se jednorázovou platbou a dále, že je odpůrce povinen uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 10.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při posuzování oprávněnosti ČTÚ k rozhodování o tomto sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, kdy předseda ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc k rozhodnutí v předmětné věci vyplývá z toho, že jde

o spor ze smlouvy o zpřístupnění metalického účastnického vedení, tj. o spor týkající se povinnosti navrhovatele zpřístupnit účastnické metalické vedení své veřejné pevné telefonní sítě, nezrušit přístup k již poskytnutým prostředkům a povinnosti nediskriminace při poskytování zpřístupnění účastnického vedení. Tyto povinnosti byly navrhovateli uloženy rozhodnutím Rady ČTÚ č. REM/11/04.2006-4, jedná se tak o povinnosti uložené na základě zákona o elektronických komunikacích. Dále správní orgán při svém rozhodování vycházel i z dalších skutečností známých mu z úřední činnosti. Navrhovatelem zveřejněná referenční nabídka zpřístupnění ve všech verzích až do 30. 6. 2006 obsahovala pro placení služeb poskytnutých na základě objednávky PROVIDE splátkový kalendář. Po tomto datu nově zveřejněná referenční nabídka již splátkový kalendář neobsahuje. Ve smlouvách o zpřístupnění účastnického kovového vedení uzavřených navrhovatelem v průběhu dubna 2006 s dalšími osobami vykonávajícími komunikační činnost ustanovení o splátkovém kalendáři již není obsaženo. Dále byly navrhovateli rozhodnutím Rady ČTÚ č. REM/11/04.2006-4 (rozhodnutí ze dne 11. 4. 2006 čj. 617/2006-610) uloženy mj. povinnosti zpřístupnit účastnické kovové vedení své veřejné pevné telefonní sítě, nezrušit přístup k již poskytnutým prostředkům a povinnost nediskriminace při poskytování zpřístupnění účastnického vedení. Rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/11/04.2006-25 (rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006 čj. 9 963/2006-611/IV.vyř.) byla stanovena i výše maximálních cen za příslušnou službu na základě objednávky PROVIDE, a to 2.323,- Kč v případě PPV a 2.437,- Kč v případě SPV.

Důvodem pro vyhovění návrhu, správní orgán shledal v analogii s ustanovením § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Toto ustanovení ukládá podnikatelům povinnost, aby své smlouvy uvedli do souladu se změněnými podmínkami, které nastolil nový zákon. Protože zákon o elektronických komunikacích obsahuje v zásadě regulační podmínky, uvedené ustanovení tedy stanoví, že při změně regulace jsou podnikatelé povinni upravit své smluvní vztahy tak, aby vyhovovaly těmto nově nastaveným podmínkám. Regulační povinnosti jsou v zásadě ukládány na základě analýz relevantních trhů, a to podnikům s významnou tržní silou. Nelze však připustit situaci, že by podniku s významnou tržní silou byla uložena povinnost, kterou by však nebyl schopen promítnout do svých smluvních vztahů, protože by jeho smluvní partneři nebyli ochotni na nové podmínky přistoupit. Na základě analogie pak správní orgán I. stupně dovodil, že ač je regulace prováděná ČTÚ přímo vůči podnikům s významnou tržní silou, tak nepřímo zavazuje i smluvní partnery těchto podniků k tomu, aby umožnili dotčenému podniku s významnou tržní silou jeho povinností dostát. V předmětu řízení se nejedná přímo o plnění

povinnosti uložené navrhovateli (tj. zejm. implementace regulované ceny za zpřístupnění nebo povinnosti nediskriminace); ale je zde nepřímá souvislost, a to že poskytování splátkového kalendáře bylo navázáno na určitou konkrétní výši regulované ceny. Po poklesu regulované ceny skoro na polovinu původní ceny, je třeba toto ve způsobu platby zohlednit a přehodnotit, protože v konečném důsledku existence splátkového kalendáře je cena zaplacená odpůrcem nižší, když vycházel z prosté úvahy o znehodnocení peněz především v důsledku inflace. Cena regulovaná rozhodnutím ČTÚ č. CEN/11/04.2006-25 je nákladově orientovaná, ale navrhovatel dodržováním splátkového kalendáře při respektování regulované ceny je fakticky nucen poskytovat předmětné služby pod náklady přesto, že smluvně požaduje uhradit cenu v maximální výši podle cenového rozhodnutí. V době uzavření Smlouvy bylo v platnosti cenové rozhodnutí č. 03/PROP/2005 ze dne 22. 4. 2005 vydané pod čj. 14934/2005-611 s účinností od 25. 4. 2006, kdy maximální ceny činily za zpřístupnění 4.616,- Kč pro PPV a 4.705,- Kč pro SPV. Smluvní strany si ceny sjednaly v maximální výši s tím, že v bodě 2.7 Přílohy 12 Smlouvy byl zakotven způsob placení tak, že 50 % z pevné ceny uhradí odpůrce jednorázově a zbylých 50 % z celkové pevné ceny bude hrazeno ve lhůtách uvedených v Přehledu splatností v příloze příslušných faktur, a kde jedna úhrada byla stanovena ve výši 1/120 z celkové pevné ceny produktu, přičemž tyto úhrady byly rozloženy do 60 účtovacích období. Důvodem dohody o splátkovém kalendáři bylo vytvořit oboustranně výhodné a současně únosné platební podmínky pro obě strany.

Rozhodnutí o ceně č. CEN/11/04.2006-25, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2006, stanovilo nově výši maximálních cen na 2.323,- Kč v případě PPV a 2.437,- Kč v případě SPV. Od 2. 5. 2006 tak došlo na základě poklesu maximálních cen k zásadní změně okolností za nichž byla Smlouva uzavřena, protože maximální celková cena tohoto produktu poklesla o tak výraznou částku, že tato téměř přesně odpovídá částce, která měla být hrazena ve splátkách. Proto na navrhovateli nelze požadovat, aby setrval v závazkovém právním vztahu, který se stal změnou okolností v souvislosti s regulační činností ČTÚ pro navrhovatele zvláště nevýhodným s tím, že ani ukončení tohoto závazkového vztahu by nebylo řešením, které by směřovalo k řešení podstaty sporu. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení bylo odůvodněno v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, kdy byl přiznán požadovaný nárok na náhradu nákladů řízení za zaplacený správní poplatek ve výši 10.000,- Kč.

Proti vydanému rozhodnutí podal odpůrce dne 14. 11. 2006 k poštovní přepravě rozklad, ve kterém uvedl po rekapitulaci odůvodnění správního orgánu I. stupně, že

předmětné rozhodnutí je zatíženo zásadními procesními vadami, protože správní orgán postupoval v rozporu se právním řádem i se zákonem o elektronických komunikacích.

Odpůrce uvádí, že cílem regulace, která je vymezena zákonem o elektronických komunikacích, je nahradit chybějící účinky hospodářské soutěže v oblasti elektronických komunikací. K tomu slouží zákonem stanovené nástroje, mezi něž patří analýzy řádně vymezených relevantních trhů a jejich výsledkem i podmíněná nápravná opatření. Tato nápravná opatření, jejichž podmínky uložení podrobně specifikuje uvedený zákon, se vždy však ukládají podniku s významnou tržní silou a nikoliv však ostatním podnikatelům.

Navrhovateli byla stanovena povinnost (na základě výsledku analýzy relevantního trhu) zpřístupnit účastnické kovové vedení a s ní související další povinnosti. Účastnické kovové vedení se pak zpřístupňuje na základě uzavřené smlouvy o zpřístupnění účastnických vedení. Důvodem pro vyhovění návrhu navrhovatele, podle odůvodnění ČTÚ, byla analogie s ustanovením § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, kde je uvedeno, že pokud smlouva na poskytování veřejné telekomunikační služby uvedená v odstavci 3 není v souladu s ustanoveními uvedeného zákona, je podnikatel povinen ji uvést s nimi do souladu nejpozději do 4 měsíců ode dne nabytí účinnosti zákona. Z toho ČTÚ dedukuje, že podnikatelé jsou povinni uvést své smlouvy do souladu se změněnými podmínkami, zejména s regulačními podmínkami podle analýz trhů. ČTÚ nepřipouští možnost, že by podniku s významnou tržní silou mohla být uložena povinnost, kterou by tento nebyl schopen promítnout do svých smluvních vztahů, protože by jeho partneři nebyli ochotni na nové podmínky přistoupit a z toho vyvozuje, že konkurenti podniku s významnou tržní silou jsou povinni umožnit podniku s významnou tržní silou plnění jemu uložených povinností. Tato argumentace však nemá oporu v zákoně.

Dále odpůrce dovozuje, že ze zákona č. 151/2000 Sb. (zákon o telekomunikacích) vyplývá, že se ustanovení o poskytování veřejné telekomunikační služby, na které se vztahuje § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, vztahují na poskytování telekomunikačních služeb účastníkům, nikoliv na smlouvy o propojení sítí nebo smlouvy o zpřístupnění sítí mezi operátory. Na tyto smlouvy se totiž vztahovala jiná ustanovení zákona č. 151/2000 Sb., např. ustanovení oddílu 6. Otevřený přístup k veřejným telekomunikačním sítím, k veřejným telekomunikačním službám a propojování veřejných telekomunikačních sítí (§ 37 až § 45). Přejít z uzavřených smluv o propojení, přístupu nebo smluv o zpřístupnění z režimu zákona č. 151/2000 Sb. do režimu zákona o elektronických komunikacích pak dále výslovně řeší § 139 odst. 1. Ten stanoví, že smlouvy o přístupu,

zvláštním přístupem k síti, propojení sítí anebo o zpřístupnění účastnického vedení zůstávají v platnosti, pokud se smluvní strany nedohodnou jinak, a že se považují za smlouvy uzavřené podle zákona o elektronických komunikacích. Proto do doby vydání rozhodnutí o dosavadních povinnostech na základě analýz trhu, byl pak navrhovatel povinen při poskytování přístupu, propojení nebo zpřístupnění účastnického vedení dodržet stávající povinnosti týkající se přístupu, propojení nebo zpřístupnění účastnického vedení. Z uvedených důvodů proto nelze uplatnit § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, ale je nutno postupovat v souladu s § 139 zákona o elektronických komunikacích.

Protože správní orgán je ve své veškeré činnosti vázán dodržováním právního řádu a může činit jen to, co zákon výslovně umožňuje. Z této zásady pak, podle odpůrce, vyplývá zásada zákazu zneužití správního uvážení a zásada výkladu právních předpisů podle jejich účelu a smyslu. Při správním uvážení je třeba respektovat smysl a účel zákona a meze, které daný zákon stanoví. Výklad právních norem je vždy nutné přizpůsobit celkovému kontextu posuzovaného případu. Správní orgán si nemůže výkladem právních předpisů rozšiřovat své kompetence a jednat a rozhodovat ve věcech, které mu podle zákona nepřísluší. Povinnost uložená nad rozsah stanovený zákonem při extenzivním výkladu právní normy zakládá porušení Listiny základních práv a svobod, jak opakovaně judikuje Ústavní soud. Proto se výše uvedená úvaha ČTÚ dostává zcela do rozporu se zákonem o elektronických komunikacích, jeho účelem a s kompetencemi svěřenými ČTÚ.

Zcela protiprávní je úvaha ČTÚ, že pokud jsou uložena nápravná opatření podniku s významnou tržní silou, jsou tím vlastně uloženy určité povinnosti i konkurentům tohoto podniku, kteří jsou povinni umožnit podniku s významnou tržní silou splnit jemu uložené povinnosti. ČTÚ rozšiřuje povinnosti uložené podnikatelům zcela v rozporu s obecnou zásadou plynoucí z Listiny základních práv a svobod, že povinnosti mohou být ukládány pouze na základě zákona. Jednalo by se totiž o povinnosti nikde neupravené a ukládané podnikatelům postupem mimo správní řízení, a to naprosto nestandardním způsobem přes povinnosti uložené jinému subjektu (podniku s významnou tržní silou). Povinnost „umožnit dotčenému podniku s významnou tržní silou dostát jeho povinnostem“ je tedy povinnost nezákonná. ČTÚ dále tvrdí, že v tomto případě se nejedná přímo o plnění povinnosti uložené navrhovateli jako podniku s významnou tržní silou, ale o určité ustanovení smlouvy o zpřístupnění, které je navázáno na výši regulované ceny, které podle ČTÚ brání splnit navrhovateli uložené povinnosti, a proto je třeba toto ustanovení odstranit, a to

s odůvodněním, že pokud výše regulované ceny klesla na zhruba polovinu původní ceny, je třeba toto zohlednit.

ČTÚ dále uvádí, že ceny regulované rozhodnutím ČTÚ č. CEN/11/04.2006-25 jsou stanoveny jako nákladově orientované, a navrhovatel při poskytování splátkového kalendáře pak poskytuje předmětné služby pod náklady. K tomu odpůrce uvádí, že ceny stanovené rozhodnutím č. CEN/11/04.2006-25 jsou stanoveny jako ceny maximální a že je možné aplikovat jakékoliv ceny, které nebudou ve výsledku překračovat stanovené maximální ceny, tedy, kromě cen rovných těmto maximálním cenám, je možné aplikovat i nižší ceny a režim placení cen je věcí smluvní volnosti stran. Podle odpůrce není ČTÚ oprávněn posuzovat sjednaný mechanismus plateb, když mezi stranami není pochybnost o konkrétní výši hrazených částek.

Dále odpůrce uvádí, že ČTÚ rozhoduje ve sporech stanoví-li to zákon o elektronických komunikacích. Zákonem a ani na jeho základě nebyla uložena povinnost týkající se způsobu placení cen, tedy ani splátkového kalendáře a ČTÚ tímto postupem překročil zákonem danou pravomoc rozhodovat spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost. Rovněž je nelogická úvaha ČTÚ, že odpůrce je povinen umožnit navrhovateli dostat novým regulačním povinností, a to včetně změny podmínek přímo navázaných na takové regulační povinnosti, což je v tomto případě splátkový kalendář tím, že bude splátkový kalendář zrušen. K tomuto závěru pak ČTÚ dospěl na základě analogického použití nesprávného ustanovení zákona, které v této době není aplikovatelné a které se vztahuje na zcela odlišné smlouvy než je Smlouva o zpřístupnění.

Odpůrce také nesouhlasí s tvrzením ČTÚ, že účelem splátkového kalendáře bylo vytvořit oboustranně výhodné a současně únosné platební podmínky. Odpůrce se však domnívá, že ceny za služby zpřístupnění ve své maximální výši však neodpovídají skutečným nákladově orientovaným cenám a že by tyto ceny, jako nepřiměřeně vysoké, měly být přehodnoceny.

Odpůrce rovněž nesouhlasí s tvrzením ČTÚ, že nelze po navrhovateli požadovat, aby setrval ve smluvním vztahu, který se stal změnou okolností majících původ v regulační činnosti ČTÚ v jedné ze svých částí pro navrhovatele zvláště nevýhodným, protože nápravná opatření nemají být uložena ve prospěch podniku s významnou tržní silou. Naopak, uložena nápravná opatření by měla vždy znamenat určité omezení podniku s významnou tržní silou. Proto nemůže ČTÚ tvrdit, že v důsledku regulace na trhu elektronických komunikací dochází

ke zhoršení postavení podniku s významnou tržní silou. Tento výklad by pak znamenal, že každý smluvní vztah navrhovatele, který by se odvozoval od povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích, by byl pro navrhovatele nevýhodným, protože bez zákonem dané povinnosti by tyto smlouvy nikdy nebyly uzavřeny.

Závěrem odpůrce uvedl, že se ČTÚ při posuzování tohoto případu opíral o zcela nezákonnou interpretaci účelu zákona o elektronických komunikacích, vycházel z nepřípustné analogie, a kdy jako východisko vzal ustanovení zákona, které se svou podstatou týká naprosto jiného okruhu smluv než je Smlouva o zpřístupnění, nerespektoval nejen základní zásady správního řízení, ale také základní ústavní zásady. Zneužil zásadu správního uvážení, která má největší význam právě při formálním správním řízení, tedy v případech, kdy je rozhodováno o právech a povinnostech prostřednictvím konstitutivních nebo deklaratorních správních aktů. Jedná se tak o případy autoritativního rozhodování o právech a povinnostech, kdy správní orgán z pozice veřejné moci jednostranně zavazuje adresáty veřejné správy svými rozhodnutími, která jsou v případě nesplnění z nich plynoucích povinností exekučně vynutitelná. Protože na základě uvedeného postupoval správní orgán nezákonně, navrhuje odpůrce, aby byl v řízení o rozkladu návrh navrhovatel zamítnut v celém rozsahu.

K podanému rozkladu odpůrcem se dopisem ze dne 24. 11. 2006 vyjádřil navrhovatel s tím, že trvá na všech svých tvrzeních a důkazech. Odmítá spekulace odpůrce o nezákonnosti výkladu zákona o elektronických komunikacích a o zneužití správního uvážení správním orgánem. Proto navrhuje, aby rozklad odpůrce byl v celém rozsahu zamítnut a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ. Tato přezkoumala soulad napadeného usnesení s právními předpisy a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek žadatele.

Po přezkoumání předloženého spisového materiálu bylo Radou ČTÚ konstatováno, že pravomoc ČTÚ, respektive předsedy Rady ČTÚ rozhodovat spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost tak, jak jsou vymezeny v § 7 zákona o elektronických komunikacích, je jednoznačně vymezena ustanovením § 127 odst. 1 zákona

o elektronických komunikacích tak, že tato pravomoc je dána za předpokladu, že se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

Na základě posouzení konkrétních okolností daného případu Rada ČTÚ dospěla k závěru, že tato základní podmínka, tedy pravomoc předmětný spor rozhodnout, není v tomto případě splněna a napadené rozhodnutí je proto nutno v souladu se zněním § 90 odst. 1 správního řádu zrušit a řízení zastavit.

V napadeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla dovozena povinnost odpůrce uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o zpřístupnění metalického účastnického vedení, kterým se změní způsob účtování, z analogie k ustanovení § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích stanovící povinnost podnikatelů uvést své smlouvy na poskytování veřejné telekomunikační služby do souladu s ustanoveními tohoto zákona, a to do 4 měsíců od nabytí účinnosti zákona.

Analogií se rozumí aplikačně právní řešení skutkových stavů, pro něž v platném právu neexistuje příslušná úprava a v nichž se analogicky použije právní úprava obdobné problematiky. K postupu správního orgánu I. stupně je třeba uvést, že pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že analogie u nich nepřichází v úvahu. V této souvislosti je třeba odkázat i na judikát Nejvyššího správního soudu SJS 43/1994 A 82/92 – 14, kde Nejvyšší správní soud jednoznačně uvádí, že „podle čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Aplikace každého ustanovení zákona, které ukládá povinnost, musí být proto státní mocí realizována striktně podle jeho znění, není přípustěn extenzivní výklad nebo analogie“.

Za situace, kdy zákon o elektronických komunikacích nestanoví pro případ, kdy Rada Českého telekomunikačního úřadu vydá rozhodnutí o ceně, povinnost odpůrce ke změně smluvního ujednání o způsobu placení ceny (přesněji řečeno za situace, kdy způsob placení cen není v zákoně vůbec upraven, a je ponechán zcela v oblasti smluvní svobody stran), nelze hledat oporu pro stanovení této právní povinnosti odpůrce v analogii s obsahem přechodných ustanovení zákona. Napadené rozhodnutí tímto postupem překročilo meze dané zákonem a odpůrci byla uložena povinnost nemající oporu v zákoně o elektronických komunikacích.

Je třeba dodat, že ustanovení § 142 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích upravuje zcela odlišnou situaci, než která nastala v předmětném sporu, a kdy hledání jakýchkoli paralel přitom evidentně překračuje meze rozumné a se zákonem korespondující aplikace práva.

Nelze přistoupit ani na názor správního orgánu I. stupně, že prováděná regulace vůči podniku s významnou tržní silou zavazuje i smluvní partnery těchto podniků. Tato argumentace nemá žádnou oporu v zákoně ani v jiných platných právních předpisech.

Takovýto výklad zákona odporuje jak znění předmětných ustanovení zákona, tak smyslu těchto ustanovení, jejichž cílem je odstranění nepříznivých následků vyplývajících pro relevantní trh z neexistence efektivní konkurenčnosti, zapříčiněné postavením podniku s významnou tržní silou, jemuž je regulační povinnost ukládána. Tímto způsobem by docházelo k přesouvání tíže regulačních opatření na smluvní partnery podniku s významnou tržní silou, což evidentně odporuje účelu zákona a regulace samé.

Rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu o ceně č. CEN/11/04.2006-25 (rozhodnutí ze dne 26. dubna 2006 čj. 9 963/2006-611/IV.vyř.) způsobilo nepochybně změnu podmínek oproti stavu, za něhož byla smlouva mezi stranami uzavřena. Tato skutečnost však v žádném případě neodůvodňuje zásah správního orgánu do smluvní svobody stran, a to uložením povinností nad rámec stanovený zákonem.

Stejně tak lze konstatovat, že změnu dohodnutého způsobu placení cen, nelze považovat za podmínku nutnou k realizaci výše zmiňovaného rozhodnutí. Rovněž je pak nutno odmítnout argumentaci zdůvodňující rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřímo tím, že v důsledku cenové regulace (provedené ČTÚ) došlo ke zhoršení postavení podniku s významnou tržní silou.

Ujednání o způsobu placení ceny je v daném případě výsledkem působení svobodné vůle stran sporu, prostřednictvím níž se realizuje jejich smluvní svoboda, garantovaná právním řádem České republiky. ČTÚ v žádném případě nepřísluší hodnotit důvody ani obsah tohoto ujednání, tím spíše pak není oprávněn do tohoto ujednání zasahovat. Změna tohoto ujednání tak zcela náleží do dispozice smluvních stran. Jeho případná změna tak musí probíhat za pomoci mechanismů obsažených v uzavřené smlouvě, eventuálně v obecné právní úpravě, nikoli prostřednictvím zásahů státní moci.

Nad rámec výše uvedeného je třeba dodat, že Rada ČTÚ po pečlivém posouzení smlouvy dopěla k závěru, že uzavřená smlouva poskytuje stranám dostatečnou možnost řešení vzájemného konfliktu. Je tak na samotných stranách sporu, aby případným dalším jednáním dospěly k oboustranně přijatelnému řešení, eventuálně, aby vzájemný smluvní vztah ukončily výpovědí smlouvy, pokud se stávající podoba smlouvy bude jedné ze stran jevit jako neúnosná vzhledem ke změněným podmínkám oproti stavu, za něhož byla smlouva původně uzavřena. Na stranách sporu je pak i to, aby zvážily obchodní důsledky, které pro ně plynou ze změny podmínek, potažmo z možného ukončení smluvního vztahu, jako krajního řešení vyvstalého problému, a to i s ohledem na skutečnost, že lze oprávněně předpokládat, že nově uzavíraná smlouva by za stávajících podmínek ujednání o splátkovém kalendáři již neobsahovala.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn tím, že navrhovatel neměl ve věci úspěch, odpůrce nárok na náhradu nákladů neuplatnil, náhrada nákladů řízení se tak ani jedné ze stran nepřiznává.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst.8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu